

Полина Лазарова
В градината на мама...

В градината на мама нямаше случайни цветя.
Подредени в достъпен хаос
те поливах душата ми с аромати,
галеха уморените ми сетива,
учеха ме на търпимост и смирение.
В цялата ни човешка нетрайност
те цъфтяха и прецъфтяваха,
живееха и умираха достойно –
като стопанката си.
Но никога случайни.
Никога – случайни...

Толкова много любов.
Толкова напукани длани!
Толкова спотаена нежност!
Затова пораснах силна и зная себе си,
защото в двора на мама
нямаше случайни цветя.

А днес – в същата тая градина
ме посреща подрязания райграс на настоящето,
с изцъкленото зелено
на своята еднаквост.
Няма на какво да ме научи.
Нищо не ми казва.
Не носи спомен,
а само споделена самота.
Адресът е същият.
Но... това не е градината на мама.
Случайно ли съм свърнала насам?
Объркала ли съм посоките?
Кого ли търся?!

В градината на мама
нямаше случайни цветя.
Затова днес – аз умея да обичам!

КРАЙ

© Полина Лазарова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9834>]